

Titlu original (eng.): A happy reunion

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CORNWALL, LINDA**

O iubire regăsită / Linda Cornwall

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2021.

ISBN 978-606-736-387-6

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31 = 135.1

Colectia „ROMANTIC“

LINDA CORNWALL

O iubire regăsită

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,

*vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"*

1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiți
1095	Teresa Dawson	-Bărbatul renegat
1096	Caroline Adams	-Învăluită în întuneric
1097	Judith Smith	-Acuzat de crimă
1098	Yvonne Whittal	-Pe urmele unei legende
1099	Patty Copeland	-Căsătorie de conveniență
1100	Marina Thomas	-Croaziera uitării
1101	Amy Marie Sandrin	-Sărut în zăpadă
1102	Claire Valery	-Întâlnire neașteptată
1103	Valerie Duhamel	-Valea opalelor
1104	Nicole Brooks	-Adiere de vară
1105	Madeline Harper	-Drumul spre Zaphir
1106	Charlotte Sparks	-Comoara pierdută a olandezului
1107	Jeanne Wallace	-Bucurie în doi
1108	Mavis Heath-Miller	-Scandal în Crescent
1109	Valerie Duhamel	-Singurătatea Alexandrei
1110	Sara Craven	-Noaptea condorului
1111	Romy Hawthorne	-Secretul diamantului
1112	Heather Graham	-Bărbatul cu ochii de gheață
1113	Jacqueline Hunt	-Condamnat la iubire
1114	Paula Firth	-Cecul fără acoperire

Capitolul 1

Stând sub jetul de apă fierbinte Justin își dori ca apa să-i alunge toată oboseala din corp. Era obosit fizic și mental. Îl dureau umerii și gâtul, îl usturau ochii deși încercase să-i țină închiși în timp ce-și spăla șamponul din păr. Îi plăcea senzația provocată de căderea apei pe trupul său bine clădit.

În cele din urmă închise robinetul, se înfășură într-un prosop de baie bleu, pufoș, apoi își fricționă părul ud de parcă asta l-ar fi ajutat să-și limpezească mintea. Își trecu mâna peste bărbie și oftând o întinse spre aparatul de bărbierit. În seara aceasta fiecare mișcare însemna un efort.

Își trecu un pieptene prin părul ud și se privi lung în oglindă. Avea un chip de om hotărât, bărbia rotundă pronunțată, pomeții înalți, gura cu buzele pline, senzuale, asta când nu făcea cunoscuta sa grimasă cinică. Ochii săi aveau o culoare superbă, albastru-intens, uneori păreau verzi, după cum se reflecta lumina asupra lor. Erau ochi care ieșeau în evidență pe chipul bronzat. Părul negru era ușor încăruntit la

tâmples. Un chip distins, așa ar fi spus Margot. Făcu o grimasă. Știa că majoritatea femeilor îl plăceau. Cam iritat se duse în dormitor, îmbrăcă o pereche de pantaloni cenușii și un tricou alb, apoi intră în camera de zi unde se afla barul și își turnă o băutură. Sorbi o înghitură, apoi se duse la fereastră unde trase draperiile și rămase cu privirea pierdută asupra luminilor din Brisbane, care se vedeau de la hotelul său din Terrace. Altădată, această panoramă a orașului la căderea serii l-ar fi relaxat, l-ar fi inspirat chiar, dar în seara aceasta nu simțea decât nemulțumire și neliniște.

Oare orașul acesta prietenos, însoțit - așa spuneau toți cei care-l vizitau - se schimbase atât de mult în șase ani?

Parcă apăruseră prea multe clădiri înalte și autostrăzi: le observase dimineată, venind de la aeroport.

Termină băutura, și-și îndreptă spatele. Repetițiile duraseră prea mult, îl storseseră de puteri și se întrebă dacă acele câteva zile libere dinaintea concertului îl vor ajuta să-și revină.

Trase draperiile la loc să nu mai vadă luminile puternice ale orașului, simțind o pornire inexplicabilă să spargă paharul din mână.

Zilele libere n-au avut darul să-l ajute să se relaxeze, să scape de căldura toridă a orașului unde repetase până atunci.

De fapt, nu repetițiile îl extenuaseră. În fața ochilor îi plutea un chip, mereu același. Strânse ca de obicei din buze și se bucură când cineva bătu la ușa apartamentului.

Era room-service și urmărind cum i se pune mâncarea în față parcă se simți mai bine. Friptura în sânge și salata cu mirodenii îl vor ajuta să scape de gânduri și de chipul care-l obseda. Dar când se rezemă de spătarul scaunului aprinzându-și o țigară observă că nici nu gustase din

mâncare și se încruntă continuând să fixeze cu privirea capătul aprins al țigării.

Poate fusese o greșală să revină aici, deși șase ani sunt o perioadă destul de lungă. Sau așa considerase el, altfel n-ar fi avut curajul să se întoarcă. Nu era tocmai obligat: Chris Williams ar fi putut să vină în locul lui.

Chipul femeii îi reveni în fața ochilor în toată splendoarea, cu atâta claritate încât închise ochii, făcând un efort să și-l alunge din minte. Lucru imposibil, desigur. Era o imagine întipărită pentru totdeauna în memoria sa. Putea să se istovească în muncă, să nu-și lase timp pentru amintiri, dar chiar dacă reușea să facă asta un timp, chipul revenea cu și mai multă putere. Ca și cum o baghetă nevăzută îl atingeă tocmai acolo unde îl durea mai tare prinzându-l nepregătit. Putea fi chiar și o pală de vânt care purta frunzele în dans molatic pe o stradă în amurg, sau părul lung, blond al unei trecătoare, un zâmbet cald pe un chip frumos, un cântec interpretat de ea cu glasul ei inconfundabil. Astăzi, orașul acesta era cel care-i trezea amintiri.

Dumnezeule, de ce nu putea s-o uite?

„Deoarece pentru prima oară în viața ta ordonată ai făcut ceva neplanificat, la care nu te-ai gândit înainte”, își spuse. „Ai făcut ceva, din impuls, ceva care te-a lovit, te-a strivit clătînându-ți lumea ta convențională”.

Parțial era adevărat. Avusese o viață bine planificată, convențională. Așa voise și așa fusese viața lui de când se știa.

Familia sa trăise din muzică, ambii părinți fiind membri ai orchestrei simfonice australiene, iar el se specializase la vioară. Mama voise ca el să învețe vioara, în timp ce tatăl își manifestase preferința

pentru pian, iar el se descurcase excelent la ambele instrumente, își urmasse aspirațiile și devenise un dirijor apreciat al aceleași orchestre.

Părinții se pensionaseră și-i urmăriseră cu bucurie și mândrie cariera.

Petrecuse cu ei două zile în casa părintească frumoasă și liniștită, cu o grădină bine îngrijită, aflată într-o suburbie a orașului Sydney, St. Ives.

Se ridică brusc strivind iritat capătul țigării. Chiar și imaginea părinților îl obseda zilele acestea. Trăise alături de ei dezamăgirea suferită pentru fratele său, Ben.

Pentru fratele mai mic muzica era ceva cu care se putea relaxa, pe care putea dansa, pe care se putea îndrăgosti. Și Ben se îndrăgostise destul de des!

Bietul Ben! În copilărie fusese mereu admonestat pentru că visa cu ochii deschiși și lipsea de la orele de muzică.

Acum Ben era un producător de succes într-o companie de film, lecțiile de muzică care-i torturaseră copilăria rămăseseră în urmă, iar Ben își alesese singur profesia.

Părinții nu-l mai influențaseră în cariera aleasă de el. Justin știuse dintotdeauna că muzica era parte din viața lui, tot așa cum Ben știuse că muzica nu era potrivită pentru el.

Chipul atrăgător al fratelui său îi apărură din trecut și-și văzu toată familia împreună, râzând de ceva spus de Ben. Râdeau mult împreună la vremea aceea. Erau apropiați ca vârstă, ca temperament.

Își trecu mâna prin păr. Visa cam mult în seara asta, poate chiar avea nevoie de o vacanță. Era conștient că exagerase cu repetițiile, dar nu avusese încotro. Știuse cu opt luni în urmă de acest contract și

poate exagerase cu munca, dar fusese sigur că avea să reușească.

Se așază într-un fotoliu confortabil, trecându-și o mână peste față.

Era foarte probabil ca ea să nu mai locuiască aici, iar el trecuse prin toate aceste chinuri și întrebări pentru nimic. Ea putea fi oriunde: Melbourne, Adelaide, Perth. În străinătate.

Se ridică din nou și începu să măsoare încăperea cu pași mari, înainte de a se îndrepta spre locul unde-și ținea servieta, de unde scoase un teanc de acte pe care contabilul i le dăduse să le semneze.

Se trezi că are în mână agenda de telefon și cu degetele tremurând răsfoi paginile până ajunse la numele pe care-l căuta. Fără a se mai gândi ridică receptorul și formă numărul. De ce nu? Probabil nu îi va răspunde, dar cel puțin va ști că a făcut tot ce a trebuit ca să ajungă la ea. Dar în fond, de ce să nu-și sune soția de care se despărțise cu șase ani în urmă?

Telefonul sună. Era firesc să fie atât de civilizați încât să-și vorbească. Doar...

– Alo!

Nu recunosc vocea feminină.

– Bună seara. Pot vorbi cu *miss* Marshall?

– Regret, dar familia a vândut casa cu patru ani în urmă. Cred că s-au mutat în Canada la fiul lor, care s-a căsătorit acolo.

– Oh! exclamă el șocat.

– Nu am adresa lor, nu știu cum puteți lua legătura cu ei. Îmi pare rău, sper că nu era ceva prea important.

– Nu, nu era important. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Lăasă receptorul în furcă. Canada. Țasta era sfârșitul! Luă din nou agenda cu copertile de piele și începu s-o răsfoiască. Mai avea trei zile

de concerte, apoi aproape o lună liberă. Sâmbătă putea să lase liniștit în urmă orașul Brisbane pentru totdeauna.

***

– Hei, Alex, ce zici de o ieșire la un club? Întrebă tânărul aflat la volanul unei mașini Ford sport, care traversa orașul într-un trafic care scotea pe oricine din minți.

– O idee bună, Paul, zise un bărbat aflat pe bancheta din spate. Mergem și noi, Jeff?

– Sigur că mergem. Dar tu, Pippis?

– Singurul club de noapte spre care mă voi îndrepta este patul meu confortabil. Pat cu P mare, spuse femeia dându-și părul pe spate cu un gest grăbit.

– Haide, Alex, nu ne strica cheful, insistă Paul.

– Alex ai putea rata șansa vieții, bărbatul potrivit ar putea fi chiar acolo.

– Băieți, singurul bărbat pe care aș putea să-l întâlnesc acolo nu poate să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani, dacă nu mă înșel. Puteți să mă lăsați undeva, apoi voi trei duceți-vă unde vreți fără ca eu să vă stric seara.

– Uneori ești ca orice altă blondă, Alex, zise Paul. Ai fi cea mai frumoasă de acolo, chiar dacă ai dantura cam neregulată.

– Dacă mă gândesc, e mai bine că nu vii cu noi. Deoarece atunci ar trebui să te păzim pe tine, în loc să ne găsim o perechea, râse Danny.

Sunt multe fete frumoase pe acolo.

– Bine, dacă vă pasionează fetișcanele de șaptesprezece ani, care nu pot să poarte o conversație decentă chiar dacă viața lor ar depinde de asta, cine sunt eu să comentez?

– Pentru conversație ne ducem noi acolo? Asta o putem face cu tine, “Fecioară de gheață”, zise Paul zâmbind. Ești cam demodată. Nu mai merge cu vorba fără acțiune.

– Alex, interveni Jeff, tu n-ai avut niciodată șaptesprezece ani?

Pe chipul lui Alex dispăru zâmbetul, iar Paul observă imediat că atinsese un punct sensibil.

– Cred că am avut odată, dar a trecut prea mult de atunci.

Râseră cu toții, iar Paul oprit mașina în fața unei case în stil colonial, iar Alex coborî și porni pe aleea spre casă.

– Măine după-amiază mergem la un meci de oină, spuse Paul, iar Danny ocupă locul din față eliberat de Alex. Vii și tu?

– Nu, mulțumesc, Paul, am câteva lucruri de făcut, le spuse Alex, ne vedem-măine seară la ora obișnuită. Să nu stați prea târziu în noaptea asta, aveți nevoie de odihnă.

Alex urcă treptele casei și descuie ușa, făcându-le semne cu mâna.

Bătrâna casă fusese împărțită în două apartamente, unul ocupat de ea, celălalt de un cuplu de profesori.

Intră închizând ușa, apoi se rezemă câteva clipe de perete, după care se îndreptă spre dormitorul său, unde-și scoase jacheta, înlocuind-o cu un trening.

Intrând în living, deschise un mic bar și-și turnă ceva de băut. Poate dulceața aceluia sherry o va ajuta să-și relaxeze mușchii tensionați, dar și nervii la fel de încordați ca reacție la tot ce se petrecea în jur. Știa din

ce motiv era atât de încordată. Totul se datora unei coincidențe ciudate. Se îndreptă spre un birou vechi, amintire de la tatăl său. Motivul pentru care își pierduse liniștea și echilibrul se afla chiar pe acest birou în câteva hârtii împrăștiate pe el.

Altădată n-ar fi fost prea interesată de programul noului centru cultural, dar cu două săptămâni în urmă, acel anunț părea că o aștepta într-un magazin de muzică din oraș. Trecuse pe acolo ca să ridice o casetă comandată de Danny și când vânzătorul se dusesse s-o aducă, privirea ei căzuse absentă peste copertile casetelor expuse.

Un nume tipărit cu caractere mari undeva în dreapta, fusese ca o lovitură în plex. Se străduise în timp să-și ordoneze mintea în așa fel încât să respingă orice gând legat de acea perioadă din viața ei și poate tocmai de aceea vestea că el se afla într-un turneu în mai multe state o șocase. Nici nu-și mai amintea cum reușise să achite caseta și numai când ajunse în siguranța apartamentului său observase că luase nu doar chitanța pentru acea casetă înregistrată ci și anunțul despre turneul lui.

În cele două săptămâni care se scuseră, se străduise să rămână indiferentă la vederea anunțurilor despre turneele lui Justin.

Se putea uita acum la ele fără să clipească măcar, chiar dacă celălalt pătrat colorat de hârtie îi provoca fiori pe șira spinării. Cumpărase un bilet la spectacolul lui de la matineu. De dragul vremurilor trecute, își spusese. De fapt, trecuse mult timp de când nu mai ascultase muzică clasică. Muzică adevărată, cum spunea el.

Își va dovedi o dată pentru totdeauna că bărbatul acela nu mai însemna nimic pentru ea, că acele luni în care fuseseră împreună fuseseră doar un timp trăit împreună, o scânteie reciprocă de dorință,

o flacără care s-a stins însă la prima suflare de vânt mai puternică.

Căsătoria lor fusese o greșală. Aveau personalități atât de opuse, încât căsătoria lor n-ar fi putut funcționa niciodată.

Își mușcă buzele, simțind disperată cum inima începe să-i bată mai repede și să simtă un fel de gheară. Nu mai trebuia să se gândească la el. Dar nici trecerea anilor n-o ajutase în vreun fel, nu-i stinsese durerea. Poate n-o va stinge niciodată.

Simțind că lucrurile îi scapă de sub control deschise sertarul de jos al biroului de unde scoase un album pe care-l deschise cu teamă. Avea acolo o singură fotografie cu el.

La vremea aceea li se părea că sunt cuplul perfect. Ea blondă, diafană, el brunet, atrăgător.

Își privi propriul chip, atât de fericit pe atunci și nu-i veni să creadă văzând cum râdea. Acum avea cu șase ani mai mult, dar oare era și cu șase ani mai înțeleaptă?

Era conștientă că odată cu el, pierduse și bucuria de a trăi, care strălucea în privirile ei în acea fotografie, acea seninătate netulburată de nimic până când viața o aruncase într-o stare de confuzie, între plăcere și durere.

Oare pe el anii îl schimbaseră? În fotografie zâmbetul îi îndulcea trăsăturile ștergându-i anii și seriozitatea chipului. Simți din nou durerea că nu mai putea fi cu el. Când el îi zâmbea, ea nu i se mai putea împotrivi cu nimic. Sau cel puțin așa fusese la început.

Oftă trecându-și degetul peste suprafața fotografiei. El avea acum treizeci și cinci de ani, era o diferență de doisprezece ani, pe care amândoi consideraseră că nu pot împieta asupra atracției incontestabile dintre ei.

Respect pentru oameni și cărți

La început totul mersese bine, nu putea nega asta. Fuseseră atât de atrași unul de celălalt... dacă ea ar fi avut capul pe umeri s-ar fi rezumat la a se culca cu el. Mulți prieteni o sfătuiseră să se rezume la asta.

Își mai trecu o dată mâna prin părul lung și-și destinse mușchii spatelui care o dureau cumplit.

Pe atunci nu putuse să se culce cu el și apoi să dispară; trebuia să fie totul sau nimic. Nici el nici ea nu voiseră o aventură.

Astfel, ajunseseră să se căsătorească. Dar la prima problemă apărută, relația lor cedase ca o casă din cărți de joc, iar căsnicia lor de care fusese sigură că nu se va destrăma niciodată se prăbușise. „Nimic nu durează la nesfârșit” și-a spus ea cu cinism. Nimic.

Dar asta fusese în trecut. Acum avea în spate șase ani de singurătate în care-și făurise o viață nouă. Devenise solista unui grup muzical alături de cei trei tineri de care abia se despărțise, cu care cânta cinci seri pe săptămână într-un restaurant cunoscut din oraș. Avuseseră noroc să prindă un asemenea contract.

Măine-seară va fi ultimul concert la Brisbane pentru că patronii restaurantului hotărâseră ca formația să cânte la noul lor restaurant din Surfers Paradise, pe Gold Coast. Li se oferise chiar un apartament mare nu departe de plajă, care aparținea patronilor restaurantului și era ca și cum ar fi lucrat în concediu. Urma să înceapă marți seară.

Așadar asta dovedea că nu avea nevoie de nimeni și de nimic. În special de el. Măine după- amiază se va afla în sală și-l va urmări, poate și pentru a-și demonstra că rămăsese în trecutul ei o dată pentru totdeauna.

Ridică din nou afișul publicitar, deși știa cuvintele pe dinafară. „Orchestra simfonică australiană. Număr limitat de spectacole. Printre

invitații de vază, soprana Margot Donald și tenorul englez Graham Peters. Și totul sub bagheta celebrului dirijor Justin de Wilde”.

Făcu o grimasă. Așadar Margot îl însoțea încă în spectacole, așteptându-și liniștită rândul. Era ceva ce ei îi era greu să înțeleagă, de ce nu-i ceruse el divorțul pentru a se căsători cu Margot.

Iar Margot continua să-l aștepte. Margot avea totul de partea sa. Margot era genul de femeie pe care ar fi trebuit s-o aleagă de la început, avea toate atuurile: apropiată de vârsta lui, sofisticată, foarte talentată. Da, Margot se potrivea mai bine în lumea lui ca ea. Ea era doar o cântăreață de folk, cu părul blond lung, ochi mari albaștri, și o dorință puternică de a schimba lumea.

***

A doua zi, Alex se îmbracă atent cu un costum bleu, iar părul și-l strânse într-un coc în vârful capului. Voia să treacă neobservată, să se piardă în mulțime. În eventualitatea că el arunca o privire în sală nu voia să-i atragă atenția.

După ce se mai gândi, adăugă și o pereche de ochelari, apoi ieși repede din casă ca să prindă un autobuz. Așa îi era mai simplu, să meargă cu autobuzul.

Cu câteva ore înainte răsfoise paginile ziarului Courier Mail, privind chipul drag, care nu-i ieșea din minte de șase ani. Cu o seară în urmă avusese loc o reuniune, el și Margot Donald se fotografiaseră și băuseră șampanie cu primarul orașului. Mâna lui Margot Donald se odihnea